

Nélkülözlek, pedig kellesz nekem.
Karistollak hidd el, égen vizen masírozok
Keresztül a horizonton, s egy apró pillanatra
Talán mintha.....megcsapna szertefoszló
Lényed búbájós illata, mennyei mámorban ragadok,
S csak kajtatok tovább, a világ már megvan,
Ott leledzel, tudom, s én mégis kívülről fürkészlek.
Kint ragadtam, nem engedsz közelebb.

Könnycsepp szivárog eszmenyítő szemeidből,
Ábrándokat kergetek, epekedem érted.
Hófútta hamvas lelkemből áhítózom arra,
Hogy ama könnycsepp lényemből tevődjön össze.
Ékes szemeidből születni, végigfolyni orcádon, s
Meghalni az ajkaidon, az ötlet kezdetlekes futtatására
Is összerándul minden apró sejt a testemben,
Lelkem pedig vibrálni kezd, így hát kutatlak, követlek.
Velem vagy, de mégsem, akarlak, eltaszítalak.
Miféle keserédes élet, mely pejoratív módon szétzilál.
Vágyom összes kecses rezzenésed, a gyerekked csillogást
Páratlan szempárod hondfényes hullámzó tengerén.
Akarlak, akárcsak a vak vágyódna látni egy hüledező
Napos, tavaszi reggelt, akár a béna áhítózna a
zöldholdas pagonyba inálni, akár a siket méházgatna
Bach egynéhány csodás szimfóniájának hallatán,
Akar csak én téged, úgy akarlak hidd el.
S amint rájövök, hogy pont itt ülsz mellettem,
De én a világot futom körbe érted, mégsem érzem...
Mégsem érzem pórusod hívogató lelkületét,
Már én is sírok, patakzanak mélabús cseppek, egyre csak lejjebb
S tudod mit?
Kereslek. Örökké kereslek.....

